

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 7

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 20 ianuarie 1997

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 88 din 11 septembrie 1996	1-2
Decizia nr. 144 din 21 noiembrie 1996	2-3
★	
Decizia nr. 103 din 1 octombrie 1996	4-5
Decizia nr. 139 din 19 noiembrie 1996	5-7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
22. — Ordin al ministrului transporturilor pentru modificarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 353/1996	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 88*)

din 11 septembrie 1996

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 februarie 1996, pronunțată de Curtea de Apel Brașov în Dosarul nr. 1.283/F/1995, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituțio-

nalitate a art. 115 din Legea administrației publice locale nr. 69/1991, invocată de Consiliul Județean Covasna.

În susținerea excepției se arată, în esență, că art. 115 din Legea nr. 69/1991 este contrar art. 135 alin. (4) din Constituție, prin aceea că textul constituțional face trimitere numai la lege, iar textul din lege, la rândul său, face trimitere și la o hotărâre a Guvernului.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța consideră excepția nefondată.

*) Vezi mai jos și Decizia Curții Constituționale nr. 144 din 21 noiembrie 1996, publicată la pag. 2

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 115 din Legea nr. 69/1991 raportate la Constituție, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Constată că, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, art. 1, 3, 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, este competentă să soluționeze excepția invocată.

Legea administrației publice locale nr. 69/1991 a fost modificată și completată prin Legea nr. 24/1996, articolul 115 devenind articolul 127 după republicarea legii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 18 aprilie 1996.

Aceeași excepție, invocată tot de Consiliul Județean Covasna în fața aceleiași instanțe, Curtea de Apel Brașov, a făcut obiectul Deciziei nr. 43 din 24 aprilie 1996, rămasă definitivă prin nerecurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 26 iulie 1996.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A. c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 115 din Legea administrației publice locale nr. 69/1991, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 24/1996, invocată de Consiliul Județean Covasna în Dosarul nr. 1.283/F/1995 al Curții de Apel Brașov.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 11 septembrie 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 144

din 21 noiembrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Consiliul Județean Covasna împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 88 din 11 septembrie 1996.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 19 noiembrie 1996, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților, legal citate, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 21 noiembrie 1996.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 27 din 25 mai 1993, rămasă definitivă prin nerecurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 15 iulie 1993, a statuat că „partea care a invocat excepția nu o mai poate reitera, întrucât, fiind contrară puterii lucrului judecat, ea este inadmisibilă“.

Această soluție se întemeiază pe prevederile art. 166 din Codul de procedură civilă, coroborate cu cele ale art. 1.201 din Codul civil, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992 potrivit căruia „procedura jurisdicțională prevăzută de prezenta lege se completează cu regulile procedurii civile, în măsura în care ele sunt compatibile cu natura procedurii în fața Curții Constituționale“.

Deoarece excepția invocată în prezentul dosar este identică cu cea care a făcut obiectul Deciziei nr. 43 din 24 aprilie 1996, fiind reiterată de aceeași parte, și ținând seama de Decizia nr. 27 din 25 mai 1993, sus-menționată, rezultă că această excepție este inadmisibilă și urmează a fi respinsă, în baza art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, ca vădit nefondată.

Împotriva Deciziei nr. 88 din 11 septembrie 1996 Consiliul Județean Covasna a declarat recurs în termen legal, pentru următoarele motive:

— motivarea Deciziei nr. 88 din 11 septembrie 1996 pe existența „puterii lucrului judecat“ este netemeinică și nelegală, deoarece la data invocării excepției de neconstituționalitate în prezentul dosar — 22 februarie 1996 — nu se putea vorbi de „puterea lucrului judecat“, întrucât Decizia Curții Constituționale nr. 43 a fost pronunțată la data de 24 aprilie 1996;

— excepția de neconstituționalitate nu putea fi judecată în temeiul art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 fără participarea reprezentantului Ministerului Public, întrucât, în ipoteza acestui text, necitarea privește numai părțile din proces.

Deoarece soluționarea în fond a excepției s-a făcut în temeiul art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, fără citarea părților, după declararea recursului s-au solicitat puncte de vedere, conform art. 24 alin. (3) din aceeași lege, celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția este nefondată, deoarece soluția Curții este „în deplină concordanță cu dispozițiile art. 135 alin. (4) din Constituție“. Articolul 115 din Legea nr. 69/1991 în vechea redactare, devenit art. 127 după modificare prin Legea nr. 24 din 12 aprilie 1996, a împuternicit Guvernul să realizeze „defalcarea și trecerea din domeniul public și privat al statului, în proprietatea comunelor, orașelor sau, după caz, a județelor, a bunurilor și veniturilor de interes local, în condițiile legii patrimoniului public și privat al statului“.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 115 din Legea nr. 69/1991, devenit art. 127 după republicarea legii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 18 aprilie 1996, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Motivul de recurs, prin care se susține că la data invocării excepției de neconstituționalitate a art. 115 din Legea nr. 69/1991, devenit art. 127 ca urmare a modificării prin Legea nr. 24/1996, nu se putea vorbi de „puterea lucrului judecat“, deoarece la acea dată Decizia Curții Constituționale nr. 43 pe care se întemeiază această soluție este din 24 aprilie 1996, urmează a fi respins.

Potrivit prevederilor art. 145 alin. (2) din Constituție și ale art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor.

Ca efect al acestor dispoziții, în baza art. 1.201 din Codul civil, potrivit căruia „este lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are același obiect, este întemeiată

Având în vedere considerentele expuse, prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 24 alin. (2) și alin. (4) și ale art. 25 și 26 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 1.201 din Codul civil și ale art. 166 din Codul de procedură civilă,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Consiliul Județean Covasna împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 88 din 11 septembrie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 21 noiembrie 1996.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

pe aceeași cauză și este între aceleași părți, făcută de ele și în contra lor în aceeași calitate“, partea care a invocat o excepție nu o mai poate reitera într-un alt dosar, fiind inadmisibilă. Acesta este și sensul în care s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 27 din 25 mai 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 15 iulie 1993.

Principiul autorității lucrului judecat are la bază regula că un litigiu soluționat printr-o hotărâre judecătorească definitivă nu mai poate face obiectul unui nou proces, având același obiect, întemeindu-se pe aceeași cauză și fiind între aceleași părți. Or, în dosarele Curții în care s-au pronunțat Deciziile nr. 43 din 24 aprilie 1996 și nr. 88 din 11 septembrie 1996 a existat tripla identitate de persoane, obiect și cauză și în care a fost ridicată aceeași problemă de drept — neconstituționalitatea art. 115 din Legea nr. 69/1991.

Articolul 166 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „excepția puterii lucrului judecat se poate ridica de părți sau de judecători, chiar înaintea instanțelor de recurs“, nu instituie puterea lucrului judecat în raport cu data la care a fost invocată excepția în unul sau în altul dintre dosare, ci regula că o excepție o dată soluționată nu mai poate fi reiterată de aceeași parte într-un alt dosar, soluția pronunțată în prima cauză fiind obligatorie în cea de-a doua.

La data pronunțării Deciziei nr. 88 din 11 septembrie 1996, atacată cu prezentul recurs, exista deja Decizia definitivă a Curții Constituționale nr. 43 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 26 iulie 1996.

Și cel de-al doilea motiv de recurs, potrivit căruia excepția de neconstituționalitate nu putea fi soluționată în temeiul art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, fără participarea procurorului, urmează a fi respins.

Potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția vădit nefondată este respinsă de completul de judecată cu unanimitate de voturi, fără citarea părților. Obligativitatea citării părților și a Ministerului Public este prevăzută la alin. (4) al art. 24 din Legea nr. 47/1992 în cazurile în care, nefiind aplicabile dispozițiile alin. (2) al aceluiași articol, judecata se realizează în ședință publică. Prin urmare, necitarea Ministerului Public în cazul judecării excepției potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 nu are nici un fel de consecințe juridice, pentru că legea nu o prevede. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 1 din 4 ianuarie 1995, rămasă definitivă prin Decizia nr. 26 din 21 martie 1995, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 11 aprilie 1995.

Magistrat-asistent,
Gabriela Drațomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 103*)

din 1 octombrie 1996

Mihai Constantinescu — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Doina Suliman — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 aprilie 1996, Curtea de Apel Bacău — Secția contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 2 lit. b) din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, modificată prin Legea nr. 59/1993, invocată de Bârleanu Ion, reclamant în Dosarul nr. 1.975/1995 al acestei instanțe.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 2 lit. b) din Legea nr. 29/1990, care stipulează că nu pot fi atacate în justiție actele de comandament cu caracter militar, contravin prevederilor art. 21 alin. (1) și alin. (2) din Constituție, care consacră „accesul liber la justiție al oricărui cetățean, fără nici o distincție, dacă este civil sau militar”.

Cu privire la excepția ridicată, instanța de judecată apreciază că textul atacat este constituțional, deoarece „actele de comandament sunt definite ca acte emise de organele militare în scopul asigurării ordinii și disciplinei militare, iar partea care s-ar considera vătămată are posibilitatea de a formula contestație împotriva unor asemenea acte la formația militară competentă”. Potrivit art. 1 lit. d) din Ordinul ministrului apărării naționale nr. 126 din 18 decembrie 1991, actele de comandament cuprind și ordinele ministrului apărării naționale privind, între altele, trecerea în rezervă a cadrelor militare.

În vederea soluționării excepției, au fost solicitate, în baza art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

Camera Deputaților, în punctul său de vedere, apreciază că „art. 2 lit. b) din Legea nr. 29/1990 nu contravine prevederilor art. 21 coroborat cu art. 48 din Constituție, fiind o aplicare a alin. (2) al acestui din urmă text” și recomandă respingerea excepției de neconstituționalitate invocate.

În punctul său de vedere, Guvernul consideră că dispozițiile art. 2 lit. b) din Legea nr. 29/1990 nu contravin prevederilor art. 21 din Constituție referitoare la accesul liber la justiție, deoarece, deși, potrivit dispozițiilor art. 48 alin. (1) din Constituție, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei, alin. (2) al aceluiași articol prevede că limitele și condițiile exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică. Rezultă că însăși Constituția prevede, de principiu, că acest drept poate fi exercitat numai în anumite condiții și cu anumite limitări.

Prin Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 au fost stabilite procedura ce trebuie urmată în cazul în care

o persoană fizică sau juridică se consideră vătămată în drepturile sale recunoscute de lege printr-un act administrativ sau prin refuzul nejustificat al unei autorități administrative, precum și actele care nu pot fi atacate în justiție. Printre acestea, la art. 2 lit. b) sunt prevăzute ca excepții de la aplicarea dispozițiilor legale privind controlul judecătoresc actele de comandament cu caracter militar. Din formularea textului rezultă că nu orice acte cu caracter militar sunt exceptate de la controlul pe calea contenciosului administrativ, ci numai cele de comandament.

Practic, în speța de față, problema care se pune este aceea dacă ordinul ministrului de interne, prin care s-a dispus trecerea în rezervă a reclamantului, este un act de comandament cu caracter militar. În acest sens se arată că, prin Decizia nr. 118 din 23 martie 1992, Curtea Supremă de Justiție — Secția contencios administrativ a statuat că actele de comandament cu caracter militar — exceptate deci de la controlul pe calea contenciosului administrativ — includ, între altele, ordinele ministrului apărării naționale privind numiri, eliberări, retrogradări, mutări, detașări, treceri în rezervă, chemări în cadrele active ale armatei și altele care privesc situația militară a cadrelor militare.

În continuare se apreciază că „această soluție a Curții Supreme este valabilă și în cazul personalului militar încadrat în structurile Ministerului de Interne, având în vedere că dispozițiile Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare se aplică în mod corespunzător și ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor aparținând Ministerului de Interne și Ministerului Justiției, respectiv serviciilor de stat specializate în domeniul apărării și siguranței naționale care, potrivit legii, au în structurile proprii personal militar (art. 109 din Legea nr. 80/1995).

Ordinul ministrului de interne, prin care s-a dispus trecerea în rezervă a unui militar, fiind un act de comandament cu caracter militar, se încadrează în art. 2 lit. b) din Legea nr. 29/1990 și, în consecință, este exceptat de la controlul judiciar pe calea contenciosului administrativ, constituind o limitare, prin lege, a dreptului prevăzut de art. 48 alin. (1) din Constituție”.

Senatul nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, punctele de vedere exprimate de Camera Deputaților și de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 2 lit. b) din Legea nr. 29/1990, modificată prin Legea nr. 59/1993, raportate la Constituție, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Art. 21 din Constituție prevede că orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților

și intereselor sale legitime, nici o lege neputând îngrădi exercitarea acestui drept.

Art. 48 din Constituție, instituind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică de a obține recunoașterea dreptului său, anularea actului dăunător și repararea pagubei, a prevăzut, totodată, în alin. (2), că limitele și condițiile exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică. Această din urmă prevedere constituie o delegare legislativă constituțională acordată legiuitorului, care are deci semnificația unei norme speciale față de aceea de drept comun a art. 21 din Constituție.

Legea nr. 29/1990 a fost adoptată cu o majoritate care, potrivit regulamentelor parlamentare preconstituționale, era aceeași cu cea prevăzută în art. 74 alin. (1) din Constituție pentru adoptarea legilor organice. Această lege a fost modificată prin Legea nr. 59/1993, ceea ce, conform practicii Curții Constituționale, „dovedește intenția legiuitorului de a o menține în vigoare și de a o face aplicabilă, în integritatea ei”, așa cum s-a statuat prin Decizia nr. 39 din 5 aprilie 1995 cu referire la legile preconstituționale modificate după intrarea în vigoare a Constituției.

Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, deși anterioară Constituției, a stabilit anumite condiții și limite de exercitare a dreptului persoanei vătămate, prin care și excluderea de la controlul instanței de contencios a actelor de comandament militar. Sub acest aspect, se constată că limitele de exercitare a dreptului respectiv nu sunt de natură să obstrucționeze exercițiul acestuia, referindu-se

numai la situații justificate prin interesul evident public la care se referă.

Din alt punct de vedere, este adevărat că, așa cum se arată în motivarea excepției de neconstituționalitate, Legea nr. 29/1990 privește doar „autoritățile administrative”, nu „autoritățile publice”, așa cum prevede art. 48 din Constituție. Sub acest aspect legea este criticabilă, însă Curtea Constituțională nu poate suplini neconcordanța respectivă, deoarece ar însemna să îndeplinească funcția de legislator pozitiv, care, potrivit art. 58 alin. (1) din Constituție, constituie un atribut numai al Parlamentului. Este o consecință ce se impune și datorită faptului că pentru ca actele altor autorități publice, diferite de cele administrative, să fie supuse controlului instanței de contencios administrativ, ar urma ca, prin lege, să se stabilească, în considerarea și a acestor autorități, limitele și condițiile de exercitare a dreptului prevăzut la alin. (1) al art. 48 din Constituție.

În ceea ce privește controlul constituționalității interpretării judecătorești a noțiunii de „act de comandament cu caracter militar”, așa cum s-a statuat constant în practica jurisdicțională a Curții, aceasta nu este competentă să cenzureze constituționalitatea interpretării respective.

În consecință, Curtea constată că dispozițiile art. 2 lit. b) din Legea nr. 29/1990 nu contravin Constituției și excepția de neconstituționalitate invocată urmează a fi respinsă ca vădit nefondată.

Față de considerentele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. b) din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, modificată prin Legea nr. 59/1993, invocată de Bârleanu Ion în Dosarul nr. 1.975/1995 al Curții de Apel Bacău.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 1 octombrie 1996.

PREȘEDINTE,

dr. Mihai Constantinescu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 139

din 19 noiembrie 1996

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Constantin Burada	— magistrat-asistent

Pe rol, soluționarea recursului declarat de Bârleanu Ion împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 103 din 1 octombrie 1995.

La apelul nominal părțile au fost lipsă.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele completului acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care solicită respingerea recursului, decizia atacată fiind temeinică și legală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 103 din 1 octombrie 1996 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. b) din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, modificată prin Legea nr. 59/1993 pentru modificarea Codului de procedură civilă, a Codului familiei, a Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990 și a Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, invocată de Bârleanu Ion în Dosarul nr. 1.975/1995 al Curții de Apel Bacău.

Pentru a pronunța această soluție s-a reținut, în esență, că Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, deși anterioară Constituției, a stabilit anumite condiții și limite de exercitare a dreptului persoanei vătămate, printre care și excluderea de la controlul instanței de contencios a actelor de comandament cu caracter militar, ce nu contravin art. 21 și art. 48 alin. (1) din legea fundamentală. S-a constatat, totodată, că limitele exercitării dreptului respectiv nu sunt de natură să obstrucționeze exercițiul acestuia, ele privind numai situații justificate prin interesul evident public la care se referă.

Prin recursul declarat împotriva sus-menționatei decizii se invocă, în esență, următoarele motive:

— Curtea a fost influențată în pronunțarea deciziei de punctul de vedere al Guvernului, respectiv al Ministerului de Interne, vinovat de trecerea sa abuzivă în rezervă la 15 decembrie 1991;

— ordinul prin care s-a dispus această măsură nu reprezintă un act de comandament cu caracter militar, deoarece legiuitorul a înțeles să excludă de la controlul judiciar numai „actele și documentele secrete de organizare și mobilizare a forțelor armate“, și nu altele;

— ordinul de trecere a sa în rezervă fiind emis la 18 decembrie 1991, dar cu efect de la 15 decembrie 1991, este retroactiv, deci ilegal;

— prin Decizia nr. 103/1996 s-a reținut că, potrivit alin. (2) al art. 48 din Constituție, limitele dreptului prevăzut de alin. (1) al aceluiași articol se stabilesc prin lege organică, or, „având în vedere că este vorba de unități militare, trebuiau prevăzute în mod expres de o lege specială și nu de o lege organică“, cum este Legea nr. 29/1990;

— dispozițiile art. 21 din Constituție trebuie să prevaleze asupra oricăror alte legi, fie ele și organice, și nu invers;

— sunt încălcate și prevederile art. 16 din Constituție, deoarece se asigură liberul acces la justiție doar pentru civili, iar pentru militari, nu;

— Legea nr. 29/1990 este, sub unele aspecte, depășită, în cauză aplicându-se, în consecință, art. 150 din Constituție în virtutea căruia legile ce contravin acesteia nu își mai păstrează valabilitatea; pe acest temei, art. 2 lit. b) din Legea nr. 29/1990 este abrogat implicit;

— în sfârșit, este invocată Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată prin Legea nr. 30/1994, art. 6 al acesteia prevăzând că orice persoană are dreptul la judecarea sa, în mod echitabil, de către o instanță judecătorească și imparțială prevăzută de lege; or, potrivit art. 20 din Constituție, dispozițiile convenției prevăzute asupra normelor din dreptul intern.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, precum și prevederile ce fac obiectul excepției raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține:

Potrivit art. 24 alin. (3) din această lege, Curtea Constituțională este obligată să comunice încheierea prin care a fost sesizată fiecărei Camere a Parlamentului și Guvernului, indicându-le data până la care pot să depună punctul lor de vedere. În speță, completul de fond s-a conformat acestor prevederi legale, iar din împrejurarea că soluția pronunțată coincide cu punctul de vedere al Guvernului nu se poate trage concluzia că adoptarea acesteia a fost influențată de opinia exprimată, astfel cum neîntemeiat se susține de recurent, având în vedere principiul constituțional al independenței judecătorilor. De altfel, punctele de vedere comunicate de autoritățile publice sus-menționate nu au caracter obligatoriu pentru Curte, ele reprezentând exclusiv opiniile autorităților respective în legătură cu excepția invocată, iar, potrivit art. 24 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, judecata are loc și pe baza raportului întocmit în cauză, a încheierii de sesizare, a probelor administrate, a susținerilor părților și a reprezentantului Ministerului Public. Așa fiind, primul motiv de recurs este nefondat.

Critica făcută în sensul că ordinul ministrului de interne de trecere în rezervă a unui militar nu trebuie considerat un act de comandament cu caracter militar nu poate fi primită, deoarece, fiind o problemă de interpretare și aplicare a legii, aceasta excede atribuțiilor Curții Constituționale care, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, hotărăște, în drept, numai asupra constituționalității unei legi sau ordonanțe, iar nu și cu privire la modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, chestiuni ce sunt de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

Pentru aceleași considerente, critica recurentului potrivit căreia ordinul de trecere în rezervă este retroactiv, deci ilegal, fiind emis la 18 decembrie 1991, dar cu efect de la 15 decembrie 1991, nu poate fi primită, întrucât art. 15 alin. (2) din Constituție, care prevede că legea dispune numai pentru viitor, nu-și găsește aplicarea în speță, dispozițiile sale referindu-se exclusiv la acte cu caracter normativ.

Susținerea recurentului că pentru problemele cu caracter militar limitele dreptului înscris în art. 48 alin. (1) din Constituție trebuiau stabilite printr-o lege specială este, de asemenea, neîntemeiată, întrucât, potrivit prevederilor alin. (2) al aceluiași articol, condițiile și limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică, fără a se face vreo deosebire în raport cu materia pe care o reglementează. De altfel, legea specială nu constituie o categorie constituțională în raport cu art. 72 alin. (1) din legea fundamentală.

Critica adusă deciziei completului de fond în sensul că dispozițiile art. 2 lit. b) din Legea nr. 29/1990 contravin prevederilor art. 21 din Constituție care prevalează asupra oricăror alte legi, inclusiv a celor organice, nu poate fi primită, deoarece, astfel cum s-a reținut, nu este de atributul Curții Constituționale să stabilească dacă actul atacat este sau nu un act de comandament cu caracter militar. Competența de a decide acest lucru aparține exclusiv instanței de contencios administrativ iar, ulterior, în funcție de soluție, se poate stabili dacă partea are acces la o acțiune întemeiată pe Legea nr. 29/1990 sau la recursul special reglementat de art. 4 din aceeași lege, după epuizarea căilor administrativ-jurisdicționale.

Nici critica potrivit căreia prevederile art. 2 lit. b) din Legea nr. 29/1990 contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție nu este întemeiată, deoarece, așa cum rezultă din practica sa jurisdicțională, Curtea Constituțională a statuat că principiul egalității în drepturi nu înseamnă *eo ipso* aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite. Astfel, se justifică existența unor tratamente juridice diferite între civili, cărora li se aplică Codul muncii, și între militari, pentru care reglementările sunt cu totul altele, dat fiind specificul acestui sector, în general, și al condițiilor trecerii în rezervă, în special. Este vorba deci de reglementări diferite pentru situații diferite, astfel încât principiul egalității nu este afectat. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 70 din 15 decembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 27 decembrie 1993, și prin Decizia nr. 74 din 13 iulie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 22 iulie 1994.

Motivul de recurs, potrivit căruia dispozițiile art. 2 lit. b) din Legea nr. 29/1990 sunt abrogate implicit, de asemenea,

nu poate fi primit. Se reține că prevederile art. 150 alin. (1) din Constituție nu sunt incidente în cauză, deoarece Legea nr. 29/1990 a fost modificată prin Legea nr. 59/1993, ceea ce „dovedește intenția legiuitorului de a o menține în vigoare și de a o face aplicabilă, în integritatea ei” — așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 39 din 5 aprilie 1995 cu referire la legile preconstituționale modificate după intrarea în vigoare a Constituției, decizie reținută și de completul de fond. Aceasta nu înseamnă însă că este exclusă obligația Consiliului Legislativ de a examina, în temeiul art. 150 alin. (2) din Constituție, conformitatea Legii contenciosului administrativ cu Constituția și să facă Parlamentului propuneri corespunzătoare.

În fine, este neîntemeiat și ultimul motiv de recurs prin care se susține că dispozițiile criticate sub aspectul constituționalității încalcă art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, situație în care sunt incidente prevederile art. 20 din Constituție, conform cărora reglementările internaționale prevalează asupra normelor de drept intern. Convenția invocată a fost ratificată de România prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994 și, potrivit art. 15 din Constituție, aceasta se aplică numai pentru viitor. Mai mult, art. 3 din legea de ratificare prevede că sesizarea organismelor internaționale se poate face numai în cauzele în care violarea drepturilor garantate prin convenție a intervenit după intrarea acesteia în vigoare pentru România. În speță, faptele pretins ilegale, de care se plânge recurentul, au avut loc în anul 1991 și, cum art. 20 din Constituție se referă la pactele și tratatele la care România este parte, calitate ce se dobândește numai după ratificare, este evident că prevederile convenției invocate, adoptată în anul 1994, nu sunt aplicabile retroactiv.

Având în vedere considerentele expuse, prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, precum și cele ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Bârleanu Ion împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 103 din 1 octombrie 1996. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 19 noiembrie 1996.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 353/1996

În temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 452/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, republicată,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Articolul 1 alineatul 2 din Ordinul ministrului transporturilor nr. 353/1996*) se modifică și se completează după cum urmează:

„Autovehiculele ce se încadrează în categoriile A–F primesc licențe de execuție pentru efectuarea transportului internațional de mărfuri.

Autovehiculele pentru transportul de mărfuri din categoria F se vor licenția distinct.

Autovehiculele licențiate în categoriile A–F vor primi autorizații de transport internațional de mărfuri în conformitate cu Metodologia de repartizare a autorizațiilor de trans-

port internațional, aprobată prin ordin al ministrului transporturilor.“

Art. 2. — Prevederile prezentului ordin vor fi aduse la îndeplinire de către Direcția generală de strategie, management și integrare europeană, Direcția generală a transporturilor terestre, Inspectoratul rutier, Regia Autonomă „Registrul Auto Român“ și Oficiul Rutier Central.

Art. 3. — Prezentul ordin se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare după 5 zile de la publicare.

Ministrul transporturilor,
Traian Băsescu

București, 16 ianuarie 1997.
Nr. 22.

*) Ordinul nr. 353/1996 a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 21 noiembrie 1996.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 335.01.11/4028